

SEDMÁ VLNA

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

SEDMÁ VLNA

**KNIHY ONDŘEJE NEFFA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Arkádie

Rock mého života
Hvězda mého života
Ultimus
Hu! Povídky Dědka Čucháka
Ostrov nesmrtelných
Zlatý pomeranč
Sedmá vlna

Pán Modrého meče

Operace Armagedon

Připravujeme

Měsíc mého života

SEDMÁ VLNA

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Neff, 2025

Cover & Illustration © Karel Jerie, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-920-1 (pdf)

KIMI MAGIROVÁ

SYNTEŽITÍ
PSYCHOSTIMULAČNÍ
MOTÝLI

PSYCHOPARALYTICKÁ
ZBRÁNĚ

EXOSKELET
DELUXE

PROMINENTNÍ TYP
EXOSKELETU

DŮSTOJNICE POMRUKA

BĚŽNÝ TYP
EXOSKELETU

KUBA NEDOMÝ

PROLOG

CÍSAŘ VÍ

Byly to dobré časy, tenkrát v Arkádii a v šesti dalších habitatech obydlené části Měsíce. Tedy, upřesním: mohly trvat i dál, kdyby To nenastalo. Jednou by sice skončily. Ale jak a kdy?

Císař ví.

Dařilo se nám všem. Arkádii spravovala starostka Wan Jamalová. Kvetlo všechno, výroba, obchod, kultura. Vládl optimismus. Začalo se vážně mluvit o Ráji. Chystal se reálný technický projekt terraformingu Měsíce. Sedmá technologická vlna. Také starožitnictví Nedomý & Prus na tom bylo mimořádně dobře. Starožitnosti šly na odbyt víc než kdy jindy. Každý týden jsem jezdil v doprovodu našeho servisního robota Morfiho do portu přebrat kontejner zboží z Bagdádského kalifátu, konkrétně z Paříže. Můj společník Kazimir, v okruhu přátel zvaný Dědek Čuchák, zboží v dílně repasoval, aby vypadalo jako staré nové, jak si to zákazníci přáli.

„Ale pane Nedomý, není to replika?“ ptali se zákazníci, když to Dědek vzadu v dílně přehnal s leštěním.

„Ale pane Nedomý, přece si nedám do buňky takovou hnusnou veteš,“ říkali, když zboží šlo na pult rovnou z bedny. Při repasi je třeba udržovat míru. Jako ostatně ve všem a vždycky.

O starožitnosti je zájem, když se lidem daří, o tom jsme se s Dědkem přesvědčili mnohokrát od založení naší firmy roku 2082, a to je už sakra dlouhá doba. Teď to ale bylo lepší než kdykoli jindy. Tušili jsme, že zájem souvisí s fámou kolem císařství.

Císař ví, jak vznikla.

Vidíte, jak vtíravá dokáže pitomost být, když se vžije. Dědek Ču-chák by vám řekl přesně, kdy pojem „císař“ slyšel v souvislosti s Měsícem poprvé. Pamatuje si všechno, vždyť má dva mozky, lidský a kybo na fluidní bázi. Já vím pouze to, že si lidi začali říkat: „Tohle by zařídil jen císař,“ a taky: „Kdybychom měli císaře, nestalo by se to.“ Bylo to jen všední povídání, jaká lidi vedou, když řeč přijde na magistrát a starostku Jamalovou a úřady a podobné nechutnosti. Časem to přebírali i magistrátní úředníci.

„Já vím, že je to blbost, ale to víte, pane Nedomý, císařské nařízení.“

„Žádný císař není,“ namítal jsem.

„Nemluvte tak nahlas, někdo by vás mohl slyšet,“ zněla odpověď.

Tenkrát se šířila spousta všelijakých pověstí typu jedna paní povídala. O projektu terraformingu Měsíce jsem už psal. Že gravitechnika je v natolik bídém stavu, až hrozí kolaps. Ale o císaři se mluvílo nejvíc.

Když se mi to stalo poprvé, zmínil jsem se o tom kamarádovi Lui-gimu. Seděli jsme ve vinárně Modrá laguna, která patří mé životní družce Su Wang-li. Nad námi visel na stěně meč Třpyt rosy jako připomínka toho, že Su není jen tak obyčejná vinárnice, ale bojovnice vycvičená nahoře na Zemi v klášteře bojových mnichů Purpurová oblaka v horách u Wu-tangu v Číně.

Myslel jsem si, že se kamarád Luigi Mantella poznámce o císaři zasměje. Zůstal vážný, jak se sluší na policejního kapitána.

„Rozmohlo se to jako plíseň,“ chmuřil se. „Podle pracovní teorie to vzniklo spontánně. Někdo někdy někde řekl, že by bylo dobré, kdyby přišel císař a dal všechno dohromady. Chytilo se to stejně jako jiné fámy. Že se gravitace zvýší, nebo sníží, nebo se podělá. Že Měsíc bude zelený. Zařídí to císař. A na druhou stranu, jakmile je něco nepopulární, slyšíš, že je to císařské nařízení.“

„Žádný císař přece není,“ namítl jsem.

„Koleduješ si o malér. Řeknou, že podrýváš autoritu demokraticky zvolených orgánů habitatu Arkádie a pracuješ ve prospěch Bagdádského kalifátu.“

„To je přece blbost!“

„Vím,“ přikývl Luigi. „Jakmile lidé začnou blbosti věřit, stane se součástí reality. Myslím, že je to součást větší operace. Netušíme, jak je rozsáhlá. Mám určitá vodítka, ale nesmím po nich jít. Byla by to práce ve prospěch cizí moci.“

Díval se mi do očí.

Slyšela to Su, šla náhodou kolem našeho stolku. Měla napilno, Modrá laguna byla plná hostů. Vztahy mezi námi byly trochu napjaté. Su se zapálila do myšlenky Ráje a hněvala se, že jsem vůči ní skeptický.

„Do ničeho Kubu netahej, Luigi. Mně bylo hned divné, že ses tu po tak dlouhé době zčistajasna ukázal. Nenech se do toho uvtat,“ obrátila se ke mně. „Pamatuj, jak to bylo posledně. Že jsme z toho vyšli zdraví, byla náhoda, která se nemusí opakovat.“

„Žádná náhoda! Síla, obratnost, inteligence a statečnost spojená s rozhodností.“

„A Třpyt rosy,“ kývla k meči. „Nic nebude, Luigi. Císař si to nepřeje.“

„Nic jsem neřekl!“ bránil se.

„Moc dobře jsem viděla, jak na Kubu koukáš.“

Tentokrát se usmál.

„Milá Su, opravdu po nikom z vás nic nechci. Starej se o hosty a Kuba s Kazimirem taky mají co dělat. Vaše chvíle přijde. Až To nastane, vtáhne vás do sebe.“

„Jaké To nastane? Ráj? Nemůžu se dočkat! Už teď přispívám na jeho nadaci,“ řekla a ukázala na tyrkysový odznak v podobě kruhového terče na pozadí obráceného písmene ypsilon. Moc dobře si všimla mého ušklíbnutí a zamračila se.

Mantella jen zavrtěl hlavou.

„Nevím, co To bude, kdy To nastane a jak se To projeví. Vím ale, že všichni do jednoho poznáme, že To nastalo.“

U stolku zavládlo nepřekné napětí. Pokusil jsem se ho zmírnit.

„Jenom císař ví, co To bude.“

„Ten určitě,“ usmál se Mantella a také Su se skoro usmála a odplula za svými hosty.

Vzpomínal jsem později na setkání v Modré laguně, když To skutečně nastalo. Ale jenom občas a vždycky na kratičkou chvíli, protože jsem měl mnohem důležitější věci na práci a nevěděl jsem, kde mi hlava stojí.

ČÁST PRVNÍ
JAK TO ZAČALO

1

PRVNÍ VTEŘINA, PRVNÍ HODINA, PRVNÍ DEN

Všichni, kdo To zažili, budou vždycky vzpomínat, co zrovna dělali a kde je To postihlo.

Byl jsem v našem krámě a šel ke dveřím dílny. Napřahoval jsem ruku vstříc paprsku dvevního senzoru, abych otevřel, když se mi podlomily nohy a ohromná síla mě srazila na levý bok. Prudká bolest mi projela loktem a ramenem. Lumifory nejdřív zamrkaly a pak zhasly docela. Naběhl nouzový okruh a znovu se rozsvítily, ovšem ne na plný výkon. Podlaha sebou zmítala a ze všech stran doléhal rachot.

Napadlo mě nejdřív, že nastal zával. To je trvalá hrozba známá každému havíři z kterékoli doby. Když jsem na Luně začínal na Českopolské jako mladičký havíř Jakub Nedomý, závalů jsem se nebál, já ani můj tehdejší druh na šachtě Kazimir Prus. Nebáli jsme se, dokud jsme byli zelenáči. Až do prvního skutečného závalu. Pak bázeň na člověka sedne a už nikdy ho po zbytek života nepustí.

Nastal zával. Zával? Jsme v nejnižším podlaží obytného bloku na koridoru, uprostřed nekonečně složité struktury Arkádie, lunárního habitatu krytého mnohonásobně jištěnou Kupolí. V minulosti se už několikrát narušila a došlo k dekompresi, další noční můře každého šutráka, obyvatele Měsíce. To se ovšem stalo dávno, v době, kdy se lidé chránili před vakuem a kosmickým bombardováním tenkými slupkami. Současná Kupole má mezivrstvy, na některých místech jich je až šest. Navíc jsou pod Kupolí nasazené baterie hermetizačních automatů, které během pár vteřin likvidují každou průrvu. Dekomprese tedy nehrozí, přinejmenším ne bezprostředně.

Celá Kupole se ale zhroutit může, to ano.

Konstrukční struktury Arkádie jsou nastavené na standardní lunární gravitaci. Teď jsem se mohl přesvědčit, že mě k podlaze poutá drtivá tíže. Může se stát, že se Kupole zhroutí a trosky rozdrťí lidi, kteří v jejích buněčných strukturách žijí.

Lidi měli přece jen pravdu, uvažoval jsem, zatímco jsem popadal dech. Už několik týdnů se čím dál častěji mluvilo o tom, že se něco děje s agregáty gravitační dopravy. Smál jsem se těm povídačkám, stejně jako jsem nepodlehł bludům o císaři a hádal se se Su o jejím Ráji. Zatímco jsem se posmíval, opatrný Dědek zabezpečil náš krám před zhroucením vzpěrami, prodejnu i dílnu a obytnou sekci. Prolomení našich buněk tedy nehrozí, aspoň že tak. Pokud ovšem...

Pokud Dědek správně spočítal jejich sílu.

Ležel jsem na podlaze a bojoval s prudkými šlehy bolesti v levé polovině těla. S vynaložením všech sil jsem se dokázal převalit. S oporou obou rukou jsem si klekl. Rachot neustával a kolísal, jak struktury nad námi a kolem nás vzdorovaly a podléhaly zesílené gravitaci.

„Vydrží to. Neboj se, všechno jsem propočítal na pozemskou přitažlivost,“ zazníval ke mně Dědkův hlas. „Jsme na hodnotě osmdesáti procent.“

Mohl jsem mu věřit.

Dovede všechno změřit a propočítat.

Namáhavě jsem se po něm ohlédl. Neupadl. Zůstal stát a zamířil ke mně. Je to kyborg a skelet má vybavený podporou pohybu. Jeho karbonitové tělo vypadá neohrabaně, ale dokáže se pohybovat svižně. Blížil se pomalu. Dával si na čas, aby se jeho systémy stačily synchronizovat s novými poměry.

Naposledy jsem byl vystavený pozemské gravitaci při jednom bláznivém výletu*. Tehdy už jsem byl starý šutrák, přivyklý na vlíd-

* Viz román *Rock mého života*, Mystery Press 2025.

nou přitažlivost Měsíce. Aby mě tenkrát pozemská gravitace nezničila, doktor Kurz mě dopředu biochemicky nadopoval. Teď v sobě žádný doping nemám a dřepím tu na čtyřech jako brouk zmáčkнутý lidskou podrážkou.

„Buď v klidu, Kubo,“ promlouval ke mně Dědek. Vstal a pohupoval se v kolenou, jako by zkoušel, co s ním pětinasobná přitažlivost udělá. „Rychle se dáš dohromady. Dával jsem ti doping do kafe každé ráno. Prožíváš psychický šok. Brzy zase svaly nahodíš a budeš v pohodě.“

Pomalů ke mně přicházel a nabízel mi ruku.

Cítil jsem se bídne. Hukot hroucených struktur polevil a v tu chvíli jsem si vzpomněl na Su. Uchopil jsem nabízenou ruku. Dědek mě vytáhl na nohy a druhou rukou mi sevřel pravou paži.

„Stojíš pevně?“ zeptal se.

Otočil jsem se ke dveřím dílny. Dokázal jsem pohnout rukou. Snažil jsem se promluvit. Jazyk mě neposlouchal. Najednou byl moc těžký.

„Bo...be...bi. Bobehbi be,“ zablekotal jsem.

„Otevři je,“ tlumočil Dědek. „Jistě, jistě.“

„Ba bo behas...“

„Na nic nečekám,“ odpověděl. „Už jdu na to.“

Měl v sobě všechny dálkové ovladače, a že jich v našem království bylo!

Upřené jsem se na dveře díval. Před očima se mi dělala rudá kola. V tu chvíli jsem nevěděl, proč se tak úporně snažím dveřmi projít. Později mi doktor Kurz vysvětlil, že to souvisí s krevním oběhem. Skokový nárůst přitažlivosti vyvolá efekt přetížení v letadle. Krev neproudí, jak má, protože srdce nepracuje ve standardním rytmu.

Pak už jsem nedokázal ani blekotat, jen jsem ztěžka ukazoval na dveře. Chtěl jsem, aby je Dědek otevřel, a nevěděl jsem, proč si to tak úporně přeju.

„Nejde to,“ řekl.

Dunění teď znělo z větší dálky. Destrukce pokračovala a zasahovala stále větší oblasti Arkádie.

Pokusil se otevřít dveře ručně. Oderval kryt páky ručního ovládání, uchopil ji a zatahl. Nestalo se nic. Postupně navyšoval výkon svých kybo agregátů.

Výsledek ale nebyl potěšující. Páku ručního ovládání vyrval z lůžka. „Hu,“ řekl. Pomalu se otočil a rozhlížel se po místnosti. Proměřoval ji mikroskopicko-dalekohledovými očima.

Nechápal jsem, co dělá. Jen jsem ho pozoroval skrz kotouče rudé mlhy a snažil se udržet si aspoň jiskru vědomí.

„Struktura klesla,“ dolehlo ke mně. Nevěděl jsem, co ta slova znamenají. Momentálně jsem měl stupeň inteligence mušle. Věděl jsem jenom to, že chci projít dveřmi a že to nejde.

Dědek vykročil. Taký jsem se pokusil udělat krok. Při druhém jsem se zapotácel a znovu spočinul v kyborgových rukou. Odvedl mě k prodejnímu pultu, tam mi položil dlaně na desku, abych se mohl opřít. Potom šel za pult.

Kdybych byl při smyslech, hned bych pochopil, co má v úmyslu, a snažil bych se mu v tom zabránit. Pod deskou totiž čekala čtrnáct padesátka, odstraňovač důlních závalů. Představte si ji jako malé ruční dělo s měnitelnou účinností. Dokázala vystřílet do skály tunel, ale když se správně naladila, otevřela i krabičku s mátovými karamelami. Užitečná pomůcka, která v krajních případech fungovala jako zbraň. Nebyla ale zakázaná, naštěstí se ji vždycky podařilo propašovat složitým zákonodárstvím obydlených světů. Nebo snad císařství, pokud chcete používat dnešní hantýrku.

Rudá mlha řídla, obraz se rozjasňoval.

Čtrnáct padesátka, rozpomněl jsem se, co Dědek vytáhl ze schránky.

Pozoroval jsem, jak ji kontroluje, čím je nabitá, a pak jsem ho očima sledoval doprostřed místnosti. Postavil se proti dveřím a pečlivě zamířil.

Psychologický blok zvolna ustupoval. Už jsem volně dýchal.

Pochopil jsem, co se chystá udělat.

Chtěl jsem zařvat „ne“, ale znělo to jako „he“.

„Drž se,“ řekl a vystřelil.

Rána mě probírala, vnímal jsem už, co se děje.

Dědek měl v zacházení se čtrnáct padesátkou velkou praxi a při nastavování mu pomáhala i výpočetní kapacita záložního kybo mozku. Pomalá exploze vymáčkla dveře z rámu a dokázala je vtáhnout dovnitř k nám do místnosti, místo aby se vyvalily do prostoru dílny, jak by se dalo čekat. Složila je docela pomalu na podlahu. Ozvalo se hrozivé praskání a bylo vidět, že se obdélník dveřního otvoru nahoře zúžil.

Dveře nepůjdou vsadit zpátky, napadlo mě docela pitomě, a to už jsem se k nim ze všech sil potácel. Máchal jsem při tom rukama, takže jsem musel vypadat jako oživlá mrtvola z bláznivého iluzinového představení.

Už jsem věděl, proč jsem tak chtěl dveřmi projít.

Za nimi je dílna a v ní zůstala s Morfim zavřená moje Su Wang-li.

2

NÁVRAT STARÝCH ČASŮ

Přelomové události nikdy nenastanou úplně zčistajasna. Věřím, že v druhohorách se mezi pterodaktyly a brontosauři taky dlouho debatovalo, že se něco stane, a škarohlídi strašili, jak všichni ještěři vyhynou, a optimisté se jim smáli, že se nic nestane, a pak přiletěl asteroid Chicxulub a dopadlo to nerozhodně s převahou k pesimismu. Skoro všichni dinosauři vymřeli, ale ještěrky a ptáci zůstali a jsou nahoře na Zemi dodnes. Dlouho předtím, než se To stalo, kolovaly fámy, jak se zvýší gravitace a uskuteční se to, o čem se na Luně debatuje od začátku kolonizace, že totiž Měsíc bude zelený. Modrá laguna byla takových řečí plná. Vztekal jsem se, protože Su se úplně zbláznila, fámám propadla, a snad aby mě naštvála, okázale nosila tyrkysovou kokardu Ráje. Mohl jsem se z toho vzteknout, ale co naděláte, když si ženská postaví hlavu?

Horší bylo, že tomu přikládal váhu i Dědek Čuchák, kyborg se dvěma mozky, napojený na informační síť! Co když na Měsíci jsou císařské laboratoře a chystají terraforming a potřebují kvůli tomu navýšit gravitaci, aby si Měsíc udržel atmosféru? Je úplně vyloučené, že neformální týmy přišly s technologií robiotů, umělých mikroorganismů schopných sdružovat se a vytvářet i složité systémy, jako jsou stroje? Copak jsme se my dva za dobu našeho soužití a spolupráce nesetkali s technologiemi, nad kterými rozum stál? Copak jsem zapomněl na Miagiho a jeho neformální týmy a pokusy s umělým životem? Zapomněl jsem na technické artefakty, o nichž nebylo úplně

jasné, že jsou opravdu dílem lidských rukou a jestli tu nezbyly po mimozemšťanech?

Měli jsme v našem krámku dokonce speciální vitríčku s exponáty typu UNO, *Unidentified flying object*. Byly zde sošky po mimozemšťanech pozemského původu z pouště Sahara, ale také tři typy Hlídky, údajné mimozemské vysílačky, která přivolá jinoplanetníky, až se člověk dostane na Měsíc. Ten už tu běhá pěkných pár pátků, a pořád nic. Klenotem v naší sbírce pak byl šém, hranaté kouli podobný metaedr o velikosti pomeranče, který jsme získali za pohnutých okolností sami.* Dědek strávil mnoho času pokusy rozluštit runy na jeho povrchu a vůbec mu nepomohl nález úplně stejných run za okolností neméně pohnutých.

Fámy měly několik zásadních logických trhlin a všechny jsem se snažil Dědkovi objasnit.

Nejsou žádné císařské laboratoře, protože ani na Měsíci, ani jinde v soustavě obydlených světů žádný císař není. Dále, když se fámy mezi lidmi začaly šířit, postupně se k nim vyjadřovali vědci. 93 % z nich opakovalo, že gravitechniku známou z dopravy a stavebnictví není možné aplikovat na tak velký hmotný útvar, jako je Měsíc. Hlavních důvodů vědci uváděli asi patnáct. Upozorňovali i na to, že kdyby Měsíc skutečně zpětinasobil svoji přitažlivost, mělo by to fatální vliv na vesmírnou rovnováhu a Měsíc by se zřítil na povrch Země s důsledky snadno představitelnými. Nikdo elementárně přičetný by si tedy s takovou technologií nezačínal, i kdyby byla uskutečnitelná, jako že není, jak se na tom shodlo 93 % vědců a zbylých 7 % bylo odsouzeno k opovržení. Takže ozelenění lunárního povrchu ustavičně spalovaného proudem kosmické energie je tak mizerná báchorka, že by jí uvěřilo jen malé, hodně zanedbané dítě.

* Viz povídka *Barrymorův ponor* ve sbírce *Hu! Povídky Dědka Čucháka*, Mystery Press 2022.

A vidíte, 93 % obyvatel Arkádie i dalších lunárních habitatů a bezpochyby i obyvatel jiných světů, jako je Lagrang, Mars a Europa, měsíc Jupiteru, se vykašlalo na shodný názor většiny vědců, naletělo na humbuk s gravitací a terraformingem a uvěřilo, že na Měsíci nastane Ráj.

Patřila mezi ně i Su Wang-li.

Hrozně jsem se s ní kvůli tomu hádal. Naposledy to bylo fakt zlé, a proto jsem se rozhodl, že za ní zajdu a pokusím se spor vyžehlit.

Byla to opravdu náhoda, že jsem se pro to rozhodl zrovna v den, kdy To začalo.

Můj přítel Kazik byl už úplně zblblý. On, kyborg vybavený duálním mozkiem, uvěřil povídkám, že císařské laboratoře zvýší gravitaci Měsíce na pětinasobek a zároveň spustí proces explozivního terraformingu, který během několika hodin vygeneruje dýchatelnou atmosféru na celém povrchu a pokryje dosud mrtvé skály základem biosféry. Nikdo na celé Luně neměl tak volný přístup na informační síť jako on. Byl v kontaktu s datovými trezory krytými šiframi, jež by současné systémy nedokázaly prolomit, ani kdyby na to měly čas vyhrazený po zbytek existence známého vesmíru. Přesto největšímu humbuku v dějinách lidstva naletěl. Pořád doplňoval vzpěry, aby nám strop nespádl na hlavu, až To přijde. K mému vzteku vytáhl s pomocí našeho servisního robota Morfiho z depozitáře dvě velká pilotní křesla z počátků minulého století a přichystal je, abychom ve zdraví přečkali osudnou chvíli, až To spustí. Stála teď uprostřed prodejn. Když jsem se na ně podíval, připadal jsem si, že se už všichni zbláznili.

Když už ani kyborg se dvěma mozky nevěří vědcům, jak můžu čekat, že si udrží selský rozum Su?

Dědek ale do mě hučel, že se To blíží a může nastat každým dnem, každou hodinou. Připadal jsem si v krámě jako v kleci a myslel na Su. Samozřejmě že i její Modrá laguna byla vzpěrami pořádně podepřená. Vypadalo to tam jako v hodně hustém lese.

Půjdu za ní a zkusím se s ní udobřit.

Jestli To přijde, budeme v Tom spolu, napadlo mě a hned jsem se na sebe vztekal, že už taky podléhám pitomým řečem.

„Zaskočím do Modré laguny a podívám se, jestli Su vychladla. Běž do dílny, pohlídá to tady Morfi. Kde vůbec je? Kam se zašil?“

Morfi nebyl na obvyklém stanovišti u vchodu do krámu.

„Tys ho někam poslal?“ zeptal jsem se Dědka. Robot se přece nemůže jen tak sebrat a jít si po svých. Nemá žádné „své“.

„Nestarej se o něho. Pojď si lehnout. Nechal jsem ti křeslo vyhrát na spací teplotu.“

Mířil jsem ke dveřím. Našeho servisního robota Morfiho ať najde Dědek Čuchák. Nemusím se starat o všechno.

Už jsem byl skoro u dveří, když mi došlo, co mi právě Dědek řekl.

„Opravdu ses zbláznil. Musíš ke Kurzovi na repasi. Zavolám mu a objednáám tě.“

Nevyvedl jsem ho z míry. Kyborga hned tak nerozhodíte.

„To začne za pět minut,“ poznamenal. „Skokové navýšení gravitace, při němž se nastartuje terraformační proces. Přestaň bláznit a zalez do křesla, nebo se pomlátíš, až To spustí.“

Mluvil naprosto vážně. Zvolna šel ke křeslu, prozkoumal opěrky, jestli jsou správně nastavené, a pokynul k tomu, které připravil pro mě.

Bylo to nesnesitelné. S tímhle magorem tu nezůstanu.

„Tím spíš musím za Su!“ řekl jsem mu vztekle.

„Za pět minut se k ní nedostaneš. Teď už za čtyři.“

Naklonil hlavu. Dědek je kyborg a má obličej Frankensteinova monstra. Svoje pocity dovede vyjadřovat gesty, jimž po těch deseti letech rozumím jenom já a pár dalších lidí jako třeba Su nebo Luigi Mantella. Samozřejmě taky doktor Kurz. Kdysi Dědka Čucháka sestavil do podoby kyborga kombinací tehdy dostupného kybo hardwaru a zbytků toho, co zbylo z havíře Kazimira Pruse. Od té

doby uplynulo mnoho desítek let, hardware se postupně měnil, zato uvnitř Dědka Čucháka zůstal Kazimir Prus, tvrdohlavý Polák.

„Klidně zalez do křesla. Kde myslíš, že Morfi je? Stará se nám o Su.“

Zatímco hovořil, sám se uvelebil v pilotním křesle. Se svým obličejem vypadal jako pilot po dekompresi. Ruce mu spočívaly na opěradlech a temeno uložil na opěrkou, kterou si předtím na několik pokusů nastavil.

„Máš dvě minuty,“ oznámil mi.

Dědek nikdy nelže. Neumí to. Když říká, že se Morfi stará o Su, můžu vzít jed na to, že tomu tak je. Jenom mi někdy neřekne všechno. Jako právě teď.

„Kde jsou? Kde je Su?“

„Kde by asi tak mohli být? Nedokážeš uvažovat logicky. Oba jsou u nás v dílně.“

„Cože?“ louppl jsem očima ke dveřím. „Kde by se tady Su vzala?“

Dědek sebou zavrtěl na lůžku.

„Však ti to sama poví, až se probudí. Neboj, Morfi o ni dobře pečuje. Změna gravitace jí neublíží, Morfi má všechny instrukce. A koukej si už sednout, začne to za minutu!“

To už jsem ale zařval a hnál se ke dveřím dílny.

„Padesát,“ řekl Dědek Čuchák.

„Kaziku, koukej mě pustit dovnitř. Já ti říkám, Kaziku...“

„Čtyřicet pět.“

Mohl dveře na dálku otevřít, ale neudělal to. Sám jsem marně máchal rukama před čidlem dveří, zbytečně jsem se pokoušel vyloupnout páku ručního ovládání z lůžka. Bylo jasné, že Dědek zámek zablokoval.

„Čtyřicet.“

Obrátil jsem se k němu.

„Vysypu tě z toho křesla a budu ti skákat po břiše...“

„Třicet pět.“

Uvědomoval jsem si, jak plané jsou moje hrozby. Kyborg vypadá neohrabaně, ale ve skutečnosti se v něm skrývá obrovská síla a mrštnost.

„Třicet.“

„Co je s ní? Co jste jí provedli? Je v bezvědomí?“

„Umělý spánek. Dvacet pět.“

„Nikdy ti to neodpustí,“ zasyčel jsem.

„Bude mi vděčná. Dvacet.“

„Když ti to odpustí ona, já ne,“ sekl jsem po něm.

„Když si nesedneš, možná tě to zabije. Patnáct.“

Spásná myšlenka mi bleskla hlavou.

Je to humbuk, úplná pitomost. Dědek ze sebe vypraví svoje „deset“, „pět“ a „nula“, a protože se nic nestane, budu mít klid a volný prostor si ho podat. Že si ho ale podám!

Ještě mě napadlo, že se ani nebudu muset namáhat. Podá si ho Su, až se z umělého spánku probere.

Slova „deset“ a „pět“ vyslovil, ale na nulu už nedošlo.

„Hu,“ řekl jenom.

Co bylo dál, víte. Opravdu nastalo To a 93 % vědců bylo za blbce.

Upřímně, v jistém smyslu se to stalo každému bez ohledu na to, v co věřil nebo nevěřil. Já se nezachoval chytře, protože jsem Dědkovi nevěřil, a Dědek sice včas podepřel stropy našich buněk, takže se nezhroutily, když se To stalo, ale nenapadlo ho posílit dveřní rámy, takže se musel do dílny prostřílet čtrnáct padesátkou.

Do dílny, ve které se měl Morfi starat o Su.

Dveře dopadly na podlahu a ve zúženém rámu se přímo přede mnou objevil Morfi.

„V dílně je všechno v pořádku, Kubo, pane,“ hlásil mi. „O paní Su jsem se staral přesně, jak mi nařídil pan Kazik.“

„To je dobře, Morfi,“ pochválil ho Dědek. Právě jsem zavrával, naštěstí mě Dědek včas vzal kolem ramen. Podal Morfimu čtrnáct padesátku. „Uklid’ ji a my se postaráme o paní Su.“

„Dostal jsem instrukce, Kaziku, pane. Čtrnáct bodů od pana doktora Kurze a osm od vás. Všechny jsem splnil a mám kompletní protokoly o provedení úkolů. Mohu je prezentovat i v grafické podobě.“

Spolu s Dědkem jsem vešel do dílny.

„Co to mele o Kurzovi?“

„Všechno se dozvíš. Su je tu o své vůli a po dohodě s Kurzem. Vytáhneme ji a řekne ti to sama.“

Na pracovním stole ležel velký salvátor. Mohlo mě napadnout, že ho tu uvidím.

Salvátor, záchranný agregát pro případ nejvyšší nouze, úředně se tomu říká modul ultimátního přežití. Lodě bývaly v minulosti vybavené záchranným kruhem, v kosmickém věku je nahradily salvátory. Na pohled je to něco jako spací pytel, uvnitř zázrak resuscitační medicíny. Poslední modely byly tak dokonalé, že kdyby někdo dovnitř zavřel kmotříčku Smrtku, ven by vylezla sexy blondýna, kterou by ani nenapadlo někoho otravovat nabroušenou kosou.

Při pohledu na salvátor se mi hodně ulevilo. I kdyby se v dílně zhroutil strop, salvátor by náraz zachytil. Su se nemohlo uvnitř nic stát. Dědek s Kurzem čekali, že se To stane. Vrazili Su do salvátoru, aby při Tom nepřišla k úrazu. Proč mi nic neřekli?

Protože bych zuřil, napadlo mě. Udělali to za mými zády a salvátor propašovali do dílny transportním výtahem. OK, k tomu je salvátor zkonstruovaný, aby ten, co je uvnitř, byl v pořádku.

Musím být velkorysý. Částečně jsem si ty tajnosti zavinił sám, protože jsem se pořád hádal. Nevadí, už brzy se udobříme a Su tady bude s námi. Nemusím se za ní plahočit do Modré laguny.

„Všech dvaadvacet bodů má svoje priority a já jsem pečlivě dbal na to, abych je zachoval. Mohu to doložit protokolem, a kdyby vás to zajímalo, mohl bych ho převést do trojrozměrné animace,“ brebentil nám Morfi za zády.

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

Nic divného jsem nikde neviděl. Těžkým krokem jsem se blížil k salvátoru a těšil se, že zase Su uvidím. Jak je to s lidmi uvnitř salvátoru? Mají oči zavřené, nebo otevřené? Brzy se přesvědčím.

„Podle bodu tři sestavy příkazů pana Kazika jsem se nevzdaloval od pracovního stolu na víc než čtyři metry. Doložím vlastní protokol i protokol kontrolního zařízení dílny,“ mlel servisní robot svoji litanii.

Dědek Čuchák rázně přistoupil k pultu, sáhl po uzávěru a škulbl. Salvátor se otevřel, jako když pukne hrachový lusk.

Byl prázdný. Lusk bez hrachových kuliček, salvátor bez Su Wang-li.

Dědek sjížděl vnitřek mikroskopicko-dalekohledovými očima. Já se nepotřeboval dívat. Zevnitř stoupala vůně Rituals, jejího oblíbeného parfému. Byla uvnitř ještě nedávno. Pravděpodobně se nechala v salvátoru u nás v dílně uložit, takže Dědek i Morfi poctivě věřili, že je o ni postaráno.

Jak se dostala ven a kde je?

V klášteře Purpurových oblak ji naučili všemožné způsoby bojových praktik, včetně umění nepozorovaně mizet. Jak zmizela? Věřil jsem, že se to jednou dozvím. Snazší byla odpověď na otázku kam. Určitě do toho svého prokletého Ráje, ať je to kdekoli.

„Mohu doložit, že jsem měl pod kontrolou čidla otřesů i receptory tepelných změn,“ povídal robot.

„Nemusíš, Morfi. My víme, že jsi všechno vykonal pečlivě,“ obrátil jsem se k němu. Ke všem neštěstím, jež nás postihla, bych nerad přidal robota zhrouceného vědomím nesplnění povinnosti. „Za nic nemůžeš. Proti tvým dvaadvaceti bodům stála zkušenost stará dva a půl tisíce let. Na bojové umění nesmrtelných body doktora Kurze a pana Kazika nestačí.“

„Děkuji, Kubo, pane,“ řekl Morfi.

I roboti mají svoji řeč těla. Bylo vidět, jak moc se mu ulevilo.

„Operaci řídil doktor Kurz a personál jeho kliniky. Neměl jsem na ni žádný vliv. Morfi za nic nemůže,“ ozval se Dědek.

„Kurz si podám,“ syčel jsem vztekle.

„Byla to její vůle, Kubo,“ připomněl mi Dědek. „Kurz si myslel totéž, co já, že se chce dostat do bezpečí a být tu s námi, až To přijde. Jenže Su má svoji hlavu a svoji cestu.“

Zafuněl jsem. Měl pravdu. Bojovnice vycvičená ve wu-tanském klášteře, nejlepší žák samotného opata Li Shimina, zvládá dávná tajemství přenášená přes propast věků z generace na generaci. Veřejnost zná jejich zjednodušenou, dá se říci vulgární podobu. Japonští nindžové jsou dodnes ve výbavě iluzínové zábavy a každý ví, že to jsou chlapíci v černém, schopní skákat po střechách. To je ovšem pouhá hříčka, napodobenina toho, co umění nesmrtelných znamená.

Vzdálené dunění nám připomnělo realitu. Destrukce Arkádie pokračuje a my tu zbytečně dumáme nad otevřeným salvátorem. Moje Su si zvolila jinou cestu. Mohlo mě to bolet, ale na druhou stranu to posílilo můj obdiv, a kdybych se nebál toho slova, i lásku k ní. Ti dva hlupáci, Dědek Čuchák s doktorem Kurzem, to s ní mysleli dobře, když vymysleli svoji fintu a zkusili ji strčit do pytle.

„Paní Su má pro vás vzkaz,“ ozval se znenadání Morfi.

„Cože? Proč jsi to neřekl hned?“

„Paní nařídila předat ho deset minut po otevření modulu ultimátního přežití.“

Po těch slovech se v prostoru před námi zjevila tridi projekce Su Wang-li. Bodlo mě při tom pohledu u srdce, projekce byla opravdu hodně podařená. Su před námi stála doslova jako živá. Měla na sobě jednoduché přiléhavé šaty pískové barvy, bez rukávů a s kulatým límcem až ke krku. Zdobila ji jen tyrkysová kokarda vyznavačů Ráje.

„Zdravím vás, přátelé, zdravím vás, Kubo a Kaziku. Tobě děkuji, Morfi, za předání vzkazu.“

Udělala pauzu a robot ji využil.

„Dělám svoji práci, Su, paní,“ odpověděl.

Pokračovala.

„Musím vám oznámit, že jsem se stala členkou gardy Jeho císařského Veličenstva a udělám všechno pro to, aby Měsíc změnil svoji tvář a stala se z něho Planeta života. Všichni pak odhodí okovy a uniknou ze žalářů pod kupolemi habitatů. Plán Jeho císařského Veličenstva je velkolepý, ale má mnoho nepřátel. Jsem připravena věnovat císaři veškeré svoje dovednosti. Musím se dostat z dohledu špehů nasazených do Modré laguny.“

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

„Mlč a poslouchej,“ trhl jsem vztekle hlavou.

„Doktor Kurz mi napomohl zmizet jím z očí. Nemějte mu to za zlé. Použila jsem vůči němu malou lest. Díky tomu jsem teď volná a mohu císaři sloužit ze všech sil. Věřím, že brzy všichni pochopíte skvělost císařových záměrů. Věřím, že se ty, Kubo, ty, Kaziku, a na konec i doktor Kurz vydáte stejnou cestou, po které jdu já.“

Teď se odmlčela. Věděla, že budeme potřebovat čas se nadechnout.

„Jak to, že neříkáš ‚hu‘?“ otočil jsem se k příteli.

Stál strnule jako vždycky, když soustředí výpočetní kapacity na mimořádně obtížný úkol.

„Věřím, že se přidáte na stranu světla proti tmě,“ pokračovala vzletně. Císař by z ní měl radost, šklebil jsem se v duchu. „Věřím, že se naše cesty setkají a budeme pokračovat v zápasu bok po boku, jak se to stalo i v minulosti. Spoléhám na vás, přátelé. Spojíme ruce a společně vstoupíme pod modrou oblohu Luny, osvobozené Jeho císařským Veličenstvem od okovů vakua a radiace. Přejme si vzájemně odvahu a štěstí a hlavně pevnou víru v císaře a jeho poslání.“

Udělala gesto bojovníka, vložila pravou pěst do levé dlaně, uklonila se a obraz zmizel.

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák. Už se probral ze soustředění. „Informační síť jsou mrtvé, pojitka hluchá. Kolem nás je nepřátelské prostředí a spolehnout se můžeme jenom na sebe. Jsme na tom jako za starých dobrých časů, Kubo, copak to není skvělé?“

3

PLÁN RUDÁ

Tak dlouho se vrtali v gravitechnice, až ji posrali, vířilo mi v hlavě. Představoval jsem si, že parta techniků už zařízení opravuje. Brzy bude všechno v pořádku. Každým krokem jsem si na vyšší gravitaci zvykal. Chodil jsem z jedné buňky do druhé, přešel jsem do jídelny a vyzkoušel kohoutek. Zachrčelo v něm, pak vystřelila špinavá voda, celého mě to zmáčelo. Dědek zatím štrachal v chladáku. Měli jsme střední třídu s generováním šesti typů základních potravin.

„Jedou jenom tuky,“ hlásil mi. „Ostatní se sekly, cukr se dokonce pálí,“ řekl a rychle chladák zavřel. No jasně, havárie gravitechniky má následky a podělala se distribuce vody a potravin.

Chvilku jsem naslouchal. Uvědomil jsem si, že už dlouho jsem neslyšel dunění. Destrukce skončila, jen občas a z velké dálky dolehl tlumený rachot, jak někde pod tlakem povolila konstrukce. Bezděky jsem se podíval na skřín vnějšího pohledu. Nic poutavého mi nenabízelo, pohled na pustý koridor. Jak to, že nikdo nevyběhl ven, když se bloky hroutí? napadlo mě. Hned jsem si uvědomil, proč tomu tak je. Gravitace přibila lidi k místu, na kterém se ocitli ve chvíli, kdy se To stalo. Všiml jsem si graviplánu, parkoval kousek stranou. Zákazník?

Dnes se asi žádného nedočkáme.

„Jdeme ven,“ řekl Dědek Čuchák.

„Neměli bychom si navléknout skafandry?“ navrhl jsem.

Ve schránce v jídelně jsme měli přichystané hermáky pro kritickou chvíli. Pořádné sněhuláky pro pohyb na mraze jsme schovávali v krámské místnosti u vchodu, hned vedle Morfiho stanoviště.

„Dekomprese se nebojím, hermetika určitě vydržela. Horší to bude s konstrukcí Kupole. Nejspíš se hnula.“

Vyšli jsme ven a nechali Morfiho hlídat krám. Náš koridor je trochu stranou hlavního tahu a nikdy v něm není velký provoz. Vypadal úplně stejně jako kdykoli jindy, jenomže jsme slyšeli divný zvuk. Došlo mi, že je to nárek a volání tisíců lidí. Všechny To postihlo, srazilo je to k zemi, někteří jsou ranění a uvěznění ve zhroucených buňkách.

Uvědomil jsem si hrůzu toho všeho.

Gravo bylo luxusní sporták, docela lajdácky zaparkovaný. Půlka mu vyčuhovala do provozního prostoru.

„Pojď,“ vybídl mě Dědek a vydal se k němu. Ohlédl se. „Dokážeš jít?“

„Jo,“ supěl jsem.

Až když jsme se přiblížili, všiml jsem si, že parkování je poněkud drsné. Gravo bylo jaksi nabořené. Tvarem připomínalo banán, řidič jím pořádně třískl o zem. V křesle seděla paní ve sportovním. Měla na sobě kombinézu drastických létačů. To jsou ti, co zkoušejí gravitační létání i mimo sportovní haly, například v eskalátorových šachtách a v křižovatkách koridorů. Je to fakt super, když vedete gravo koridorem a najednou se vám před předním oknem objeví ksicht ženské s hubou otevřenou, že jí vidíte do dvanácterníku. Oblíbená zábava arkadské smetánky.

To byl i případ osoby uvnitř sportáku. Kombinézu měla pěknou, šupinatou, napodobovala kondoří brka. Outfit ji musel stát skoro jako to gravo. Křídla měla složená za sebou, na nouzovém sedadle, na které by se možná vešla ještěrka, kdyby se hodně snažila.

Když se To stalo, gravo prostě spadlo. Tíže vmáčkla řidičku do sedadla a držela ji nelítostnou silou. Bylo vidět, že se jí nedaří zvednout ruku. Teprve teď jsem si uvědomil, co To znamená.

Postihlo všechny, bez výjimky, staré, mladé, chytré, hloupé, bohaté i chudé.

V Arkádii žije půl druhého milionu lidí. Kolonistů z první vlny je nás minimum. My si aspoň pamatujeme, co je to zemská tíže. Adaptovat se mohou ti, kteří na Měsíc přišli nedávno, a těch je minimum. Všichni ostatní, tedy většina, se potkává s pořádnou přitažlivostí poprvé v životě.

„Co s ní uděláme?“ zeptal jsem se Dědky. „Vytáhneme ji?“

Upřela na mě vyděšené oči. Představoval jsem si, jak mě vidí v krvavé mlze.

„Je na tom dobře. Sedí v pohodlném křesle. Necháme ji tady.“

„V nabořeném gravu?“

Z pootevřených úst jí vycházely nesouvislé zvuky. Slyšela nás a zřejmě prosila, abychom jí pomohli. Dědek ale měl pravdu. Jak? Kdybychom ji vytáhli, padla by k zemi a byla by na tom hůř. V křesle se má nejlíp. Počká tam, až technici gravitechniku opraví.

Dědek se rozhlédl.

Na našem koridoru Julese Verna nebyla žádná deformace patrná. Nářek slitý do jednoho kolísavého tónu ale připomínal, že nedaleko se odehrávají dramata.

Asi tak půl druhého milionu.

Uvědomoval jsem si, že musíme pomoci aspoň někomu. Neměl jsem ponětí, jak na to. Když někdo spadne do vody, vytáhnete ho na břeh. Vyvedete člověka z hořícího domu. Jak ale pomáhat, když se zvýší gravitace?

Uslyšeli jsme sirénu. Houkačku používá policie i záchranka, kdežto tohle byl tón sirény technické služby. Bývá málokdy slyšet, lidi si z něho dělají srandu, protože hýká jak osel, zní „hý há“. Teď jsem byl rád, že legrační hýkání přehlušilo srdcervoucí nářek uvězněných lidí.

Koridorem se k nám blížila záchranná plošnice v magistrátní oranžové barvě. Byla stará, klasická, poháněná motory podle systému Miagi. Když jsem začínal na Českopolské, jiné se ani nevyráběly.

O gravitechnice neměl nikdo potuchu, ta přišla až ve čtvrté technologické vlně. Deska, vespod motory. Žádná sedadla, na desce se stálo. Kdo z plošiny spadl, měl smůlu. Staré dobré časy.

Když vznikla Kupole první generace, tehdejší magistrát s velkou slávou zavedl systém první záchrany. V hlavních koridorech zřídil niky osazené těmito plošticemi a robotickým týmem. Jak Arkádie časem rostla a přibývalo koridorů, rozšiřoval se i záchranný systém.

Jakmile nastoupila gravitechnika, Miagiho motory se v místní dopravě přestaly používat už kvůli nebezpečnému Ningovu záření a vypukla velká bitva o výměnu záchranného systému. To byla investice srovnatelná s obnovou Kupole. Před volbami všichni soupeři slibovali, že „gravo nahradí Miagiho veteš“. Nikdy se to nestalo.

Důvody byly v zásadě dva. Na tak velkou investici se nikdy nenašly peníze. Arkádie se rozšiřovala, musela se předělávat Kupole, ale za tím vždy byly peníze developerů. Výměna záchranného systému by přihrála prachy jen výrobcům záchranné techniky. Developerů bylo vždycky víc než výrobců záchranné techniky a měli tedy větší korupční výtlak. Proti takové Lunární podpůrné si nikdo ani neškrtl. To byl první, jistě podstatný důvod.

Druhý s prvním souvisel. V Arkádii se nikdy nestalo nic tak strašného, aby musel zasahovat celý záchranný systém. Když to přeženu, stávalo se, že se někdo zamknul na hajzlu a nemohl ven. Nebo že opilec spadl do ventilace. Pak holt někdo přivolal pomoc, přištrachala se ploštice a vyskákali roboti, dveře vymáčkli a chlapa z roury vyřezali. Roboty magistrát jakžtakž obnovoval, takže byli jenom dva tři modely pozadu. O to se staral Lunar Robotics a do systému dodával neprodané kusy a taky ojeté roboty z půjčoven. Staré ploštice ve výbavě zůstaly, protože nové nebyly potřeba. Proto mi ploštice přišla k smíchu. Hodně pochmurnému. Bylo to, jako kdyby začalo hořet město a někdo běžel s kýblem v ruce hasit.

Na druhou stranu ale pořád lepší kýbl než nic.

Odrbaná ploštice připlula až k nám a přistála za zádí havarovaného luxusního graviplánu. V posádce jsem viděl pět standardních robotů gonchang, ještě měli na hrudních plátech samolepku SLEVA, jak šli do záchranného systému rovnou z výprodeje v obchodním domě. Na korbě na zádí ložné plochy leželo kromě složeného salvátoru i několik exoskeletů.

Z plošiny seskočil řídicí robot skupiny. Sjížděl nás optikou.

„Tady paní...“, ukázal jsem na dveře graviplánu. „Možná by bylo dobré, kdyby...“

„Nezasahujte do výkonu, občane,“ řekl mi předák. Viděl jsem, že mě skenuje.

„Nepotřebuju asistenci,“ pravil jsem. „Já jsem v pohodě. Dokážu chodit a zvládnou i otočku o pětáctýřicet stupňů.“

Snažil jsem se mluvit vlídně. Roboti mají schopnost registrovat náladu člověka. Někdy se chovají docela tvrdohlavě a musíte na ně přísně houknout. Lepší je ale vyjít s nimi po dobrém.

„Nastala havarijní situace podle plánu Rudá. Koridor je zasažený.“

Všechny jsou zasažené, plechový blbe, pomyslel jsem si. Plecháče ale zajímal jenom jeho rajón, náš koridor.

„Máte nárok na exoskelet,“ řekl gonchang a chvilku se díval na Dědka. Pak se vrátil ke mně. „Z nároku vypadávají osoby s vestavěnými asistenčními agregáty.“

„Ušetřete si exoskelet na někoho, kdo ho opravdu potřebuje,“ nevzdával jsem se naděje, že s ním bude rozumná řeč. „Slyšíte to? Všude jsou lidé v nouzi.“

Vykal jsem mu. Někdy to s roboty pomáhá, údobí „hnutí za rovnoprávnost kybo“ přece jen zanechalo stopy.

Řídicí robot zaznamenal řidičku uvězněnou v gravu a dal podřízeným jednotkám příkaz. Dva roboti se vydali k ní a otevřeli dveře. Spíš je vyrvali, vůz byl ale už tak pomordovaný, že tím pojistnou škodu nezvýšili. Destrukční pomoc mají magistrátní roboti v popisu práce.

Jeden popadl ženu za paži, druhý ji šikovně podebral zezadu a vytáhli ji ven. Společně ji postavili na nohy a drželi ve vzpřímené pozici. Měli přesné, dá se říci úsporné pohyby. Dokonalá programová příprava, co jiného k tomu dodat. Stejně precizně si počínali další dva roboti z party. Roztáhli exoskelet a jediným elegantním pohybem ho na ženu navlékli. Celá operace netrvala déle než minutu. Když byla žena uvnitř, předák s ní provedl zkoušku. Exoskelet udělal dřep, zamával rukama, následovaly úklony dopředu, dozadu a do stran a test završila série složitějších pohybů s otočkou na jedné noze. Viděl jsem, že se žena marně snaží promluvit. Neovládala ale ztěžklý jazyk.

V tu chvíli už dva panáci, kteří prve dokončili zkázu sportáku, stahovali z korby další exoskelet a zamířili s ním ke mně.

„Nechci ho. Pohybují se bez něho. Pocházím ze Země, jsem zvyklý,“ snažil jsem se předáka přemluvit, i když jsem věděl, že je to zbytečné.

„Každý má nárok. Každý asistenci dostane.“

„Možná by bylo moudré si to nechat natáhnout. Koneckonců, pomůže ti to,“ mínil Dědek.

„Nenechám si srát na hlavu,“ odsekl jsem.

Předák ucouvl, když to slyšel. Jeho emoční receptory zachytily zvýšenou míru nelibosti.

Zatímco jsme se dohadovali, robot k paní přistoupil a bez okolků jí přiložil ke krku injekční pistoli. Vyjekla a chvilku škubala hlavou. Musela to být dávka hodně silného svinstva, protože žena promluvila. Sice ztěžka, znělo to, jako kdyby byla hodně opilá.

„Co... co... co to děláte?“

Injekce měla okamžitý účinek přinejmenším v tom, že jí uvolnila mluvící orgány.

„Svoji povinnost, paní,“ odpověděl jí předák. „Plán Rudá.“

Robot s injekcí v ruce se obrátil ke mně.

„Nesmí tě to ani napadnout. Nepotřebuju rozmluvit. Slyšíš, že mi to jde i bez tebe.“

Kvílení lidí se slévalo do srdcervoucího proudu.

Předák analyzoval moji emoční frekvenci.

„Mohu vás přeradit do kategorie osob s nižší podporou na asistenci, takže budete ošetřen až v druhé vlně.“

„Tak vidíš,“ řekl mi Dědek Čuchák. „A je pokoj.“

Každý se může mýlit, dokonce i Dědek. Pokoj opravdu nenastal.

Moji nevlídnou odpověď totiž neslyšel jen předák asistenčního týmu, ale také Morfi.

Servisní robot stál ve dveřích krámku Jakub Nedomý & Kazimír Prus, nejstarší starožitnictví na Měsíci, a pozoroval cvrkot. Taký měl emoční receptory nastražené. Spustily v něm cosi, čemu se odborně říká evaluační proces.

V režimu lidského uvažování by proběhl asi takto: pan Kuba signalizuje vysokou míru nesouhlasu s náznakem odhodlání prosadit vlastní vůli silou. Jakou má šanci? Pan Kazik dává najevo, že nehodlá situaci hrotit. Oponentem pana Kuby je robot se sníženou podřízeností vůči humo. Není známo, jak moc je snižená. Dokonce tu možná je překročená červená linie a robot nemá pojistku a přes všechna nařízení Kodexu je schopen fyzického násilí na lidské osobě. Faktor nejistoty je veliký. Těžko čitelný cizí robot má čtyři pomocníky. Kdyby se pan Kuba rozhodl pro střet s předmětným robotem, šance na to, že se mu podaří prosadit vlastní vůli, se limitně blíží nule.

Tak asi náš věrný servisní Morfi uvažoval v té pikosekundě vyhrazené přemýšlení. Evaluace vedla k jedinému závěru. Musí zasáhnout.

Morfi tedy opustil stanoviště ve vchodovém prostoru našeho krámku. Porušil tím výslovný příkaz „zůstaň tu a hlídej krám“. Až bude po všem, vyžádá si intenzivní kybopsychoterapii, aby se vzpamatoval ze šoku vyvolaného neposlušností. Zahlédl jsem ho koutkem oka, jak se k nám rítí. Znásobená přitažlivost na něho také

působila. Na výkonu to vidět nebylo. Co pro něho znamenala? Zvýšenou spotřebu energie, nic víc. Vždycky jsme se s Dědkem o jeho výbavu dobře starali, a když se mezi lidmi začalo šeptat, že hrozí porucha gravitačních agregátů, Dědek mu posílil motoriku. Na celé Luně byste těžko hledali více vytuněného robota, než byl náš Morfi.

Chudák předák robotické party proti němu neměl šanci. Možná ani nezaznamenal, že se něco stalo. Morfi se mu znenadání ocitl za zády a vypnul mu bezpečnostní pojistku.

Všichni gonchangové ji tam mají. V údobí kybo emancipace byly snahy tohle ponižující zařízení zrušit. Nestalo se, i můj neohrabaný soupeř ji měl. Teď tu stál nehybný, podobný exponátům, jaké jsme měli ve výkladní skříni obchodu.

„Může mi někdo vysvětlit, co se tu vlastně děje?“ ozvala se těžkým jazykem sportovní paní. Robotova injekční pistole už zapůsobila. „Vracím se domů z tréninku a najednou je tu takový zmatek, všude samá entita...“

Snažila se, aby slovo „entita“ vyznělo politicky korektně. Podívala se na nápis nad vchodem krámku, pak zamrkala, to vzala na vědomí Dědka Čucháka, a nakonec se usmála.

„No ovšem, vy jste pan Jakub Nedomý a toto je váš společník Kazimír Prus. Lucie Listratová mi o vás vyprávěla a byla nadšená.“ Ocenil jsem, jak rychle se jí podařilo ztuhlý jazyk rozmluvit. Byla zvyklá. „Vracela jsem se z tréninku. Gravitační létání v otevřeném terénu je senzační, nedá se srovnávat s létáním v hale, musíte to někdy zkusit. Najednou mi Beruška klekla, spadla, nevím proč. Říkám jí Beruška, chápete?“ obrátila se k havarovanému sportáku. „Dostala jsem ji od manžela k narozeninám...“

„Jste paní Magirová, nemýlím se?“ oslovil ji Dědek Čuchák.

Byla překvapená a pak se na něho usmála.

„No ovšem, už je mi to jasné. Pan Prus všechno ví a nic mu nezůstane utajeno, Lucie mi o vás vyprávěla úplné pohádky.“

Před námi stála žena Jindřicha Viléma Magira, majitele Lunární podpůrné, člena společenské smetánky Arkádie. Dědek zapátral v registrech, a přestože byl momentálně odstřižnutý od informačních sítí, nedalo mu moc práce zjistit, kdo před ním stojí. Manželka největšího výrobce asistenčních technologií na Luně.

„Co to na mě navlékli a proč?“ Třepala rukama a s ošklivostí se dívala na náramky exoskeletu na zápěstích. „Je to hnusné.“

„Týká se to nás všech, madam. Podělala se gravitace. Určitě to brzy opraví. Tohle je záchranná četa a poskytla vám první pomoc.“

Už byla natolik při smyslech, že se dokázala rozhlédnout. Po boku jí stál zkamenělý předák a kousek stranou čtyři pomocníci ve *stand by* režimu. Maličko přešlapovali, aby drželi motoriku v chodu, a čekali na příkazy.

Paní Magirová se zhnuseně dívala na klepeta na svých pažích.

„Mám doma vlastní soupravy. Jindra, to je manžel, mi dal k výročí zasnub soupravu od Guccioho, vylehčenou, luminiscenční. K čemu je mi takový šmejd?“

Třepala rukama velmi nespokojeně. Přitom bylo jasné, že exoskelet je technicky vzato mimořádně kvalitní. Na všechny tělesné impulzy reagoval bez znatelné odezvy, takže panička se mohla pohybovat a gestikulovat přirozeně, bez jakéhokoli omezení. Jenom ten estetický prožitek nebyl takový, jaký by si přála.

„Myslím, že ho vyrobili v továrně vašeho manžela. Brzy se převléknete,“ řekl jí Dědek Čuchák. „Momentálně ale jsme ve stavu nouze. Slyšíte?“

Ukázal k centru, odkud zněl nářek.

Paní Magirová se rozhlížela a naslouchala.

„Co to je? Festival? Ples? Může to být výročí, ale čeho? Pořád slavíme výročí, a jak čas letí, výročí přibývají. Jednou nastane poslední den, který nebude výročím něčeho. Tím se z něho stane významný den a začnou ho slavit jako výročí, není to zábavné?“

„Slyšíte křik lidí, kteří potřebují pomoc,“ odpověděl jí Dědek.

„Pak ovšem není na co čekat,“ zvolala paní Magirová. Podala Dědkovi ruku. „Říkejte mi Kimi. Vytvoříme tým. Jdeme do toho.“

„Počkat, vy se vrátíte domů a převléknete se do kompletu Gucci a půjdete se podívat, jak dopadl pan Magir. Na něho také působí silná přitažlivost. Možná spadl ze schodů anebo uvázl v šachtě a volá o pomoc...“

Mávla rukou. Zase jsem obdivoval výkon exoskeletu. Bylo to na-prosto přirozené gesto, jako kdyby nás všechny nestahovala ta pekelně silná přitažlivost. Nebo snad začala fungovat posilující injekce? Já už se se silnou gravitací taky vyrovnával díky tomu šmejdu, který do mě vpravil s Dědkovou pomocí doktor Kurz.

Však si to s ním vyřídím, až bude po všem. Po čem ale?

„Neznáte mého Jindru. Ten si poradí. Že zapadl do šachty? Prostě si ji koupí. Tak to dělá vždycky.“ Kývla na nás. „Na co čekáte? Jdeme,“ mávla rukou ve směru, odkud jsme slyšeli křik.

Vyrazila. Počkal jsem, až od nás bude pár metrů.

„Necháme ji, aby šla po svých, a bude od ní pokoj,“ navrhl jsem Dědkovi.

„Co když se jí něco stane?“

„Dovede se o sebe postarat. Nasadili jí celkem slušný exoskelet. Co by se jí mohlo stát?“

„Půjdeme, Kubo, pane?“ ozval se Morfi. „Měli bychom si pospíšet, Kaziku, pane. Není dobré tady zůstat. Jen řekněte, kam se vydáme.“

„Máš pravdu, Morfi,“ přikývl jsem a obrátil se k Dědkovi. „Jdeme na Kurzovu kliniku,“ navrhl jsem mu. „Z toho starého šejdíře vymlátím, kde je Su a kdo tohle všechno spískal.“

Dědek na chvilku strnul a soustředil se na analýzu mého nápadu.

„Vypadá to rozumně. Vzhledem k tomu, že gravitace působí všude, je úplně jedno, kterým směrem se vydáme. Všude můžeme pomáhat lidem.“

„Co je s vámi?“ volala na nás Kimi Magirová.

„Jdeme se podívat za paní Su Wang-li. Možná potřebuje pomoc. Ona si neumí koupit šachtu, když do ní spadne,“ řekl jí Dědek. Nedomáhl se, ale pravdu občas ohne. „Můžete se přidat, budete-li chtít.“

Zatrnulo mi. Někdy je až moc zdvořilý. Zvykl si na to, když obsluhoval v krámě. Zhasla naděje, že se jí zbavíme. Zaradovala se.

„Paní Su z Modré laguny! No ovšem, byla jsem tam s Lucií na večeri! Moc ráda se s ní blíž seznámím.“

Morfi měl pravdu. Zůstat tady nemůžeme. Odpráskl jsem jednotku záchranného systému v době plánu Rudá, a to je hodně velký průser. Vydáme se tedy za Kurzem a cestou možná někomu pomůžeme.

Všechno ale dopadlo úplně jinak.

4

CÍSAŘOVA POMOCNÁ RUKA

Bylo jasné, že až do Oparu života nás čeká obtížná cesta. Nedalo se čekat, že si chytíme taxíka. Určitě se sekly i všechny další transportní systémy, eskalátory, zdviže, chodníky. Byly dimenzované na lunární přitažlivost a nemohly vydržet skokové navýšení. Nezbyvalo než jít pěšky.

„Dvě hodiny patnáct minut, pokud jsou všechny koridory průchozí,“ řekl Dědek. Měl v paměti kompletní topografii Arkádie, samozřejmě včetně její historie. Celé to měl uložené v záložním mozku.

„Což určitě nejsou,“ poznamenal jsem.

„Proto si musíme pospíšet!“ zvolala paní Magirová. Napadlo mě, co jí to asi stříkli do těla za drogu. Nejenže už normálně mluvila, ale byla docela čilá a napadlo mě, že možná ani žádný exoskelet nepotřebuje. Geneticky jsou všichni lidé stavění na zemskou přitažlivost. Pro člověka je to přirozená tíže a anomálií je ta měsíční šestinová. Robotova injekce vrátila tu ženskou k normálu, uvažoval jsem.

Půjdem, a když bude třeba, někomu pomůžeme.

Nemuseli jsme chodit daleko, příležitost se našla hned za rohem koridoru. Zhroucený byl už první blok hned za jeho ústím. Vyvalil se do poloviny navazujícího koridoru a lidé ochromení silnou gravitací se plazili ven. Plastový plát tlačil k zemi namydlenou paní s plastovou čepicí na hlavě, kterou To zastihlo ve sprše. Dědek plát popadl a pomalu ho s Morfiho pomocí zvedal. Já s Kimi tahal uvězněnou paní ven.

Do toho se ozvalo hlášení.

„Občané Arkádie! Blíží se k vám císařova Pomocná ruka. Setrvejte na svých místech a vyčkejte pomoci. Pomoci se dočká každý. Císařova Pomocná ruka se blíží. Občané Arkádie!“

Hluboký mužský hlas zněl odevšad, shora, ze stran, snad i ze spodní mezivrstvy, z Jámy. Mluvil pomalu, vlídně. Bylo v něm cosi uklidňujícího a náhle jsem měl pocit, že jsem znovu chlapeček, sedím na tatínkově klíně, dědeček ke mně promlouvá a hladí mě po hlavě.

Najednou jsem přestal vnímat nářek ozývající se ze všech stran kolem mě. Slyšel jsem ho, ale netrhal mi nervy. Paní s čepicí na hlavě přestala naříkat. Ležela na břiše a s námahou otočila hlavu.

„Cccihah...hohu...he...“, vyrazila ze sebe.

„Co povídá?“ ptal jsem se Dědka.

„Že císař pomůže.“

„Zůstaňte na svých místech. Císařova Pomocná ruka je pro každého. Spolupracujte s orgány Pomocné ruky. Pomoci se dočká každý. Vaše spolupráce prospěje celku. Blíží se císařova Pomocná ruka.“

Opakované hlášení mě uklidňovalo a na Kimi působilo zřejmě také. Obrátila se ke mně, zvedla ruku a usmála se.

„Slyšíte? Pomoc se blíží. Císař ji zařídil.“

„Není žádný císař,“ zavrčel jsem.

„Psychostimulační syntetika,“ ozval se mi Dědek Čuchák v komlinku, našem vnitřním dorozumívacím systému. Slyšíme jeden druhého a nikdo nás nemůže odposlouchávat, což zařídil doktor Kurz, který nám komlink už před lety do hlavy zabudoval. „Zvukové sedativum. Na mě to vliv nemá, jenže já žádné sedativum nepotřebuju.“

Výzva po minutě ustavičného opakování zmlkla. Na lidech, kteří se vyplazili z rozvaleného bloku, bylo vidět uvolnění. Také kolektivní nářek doléhající z dálky znatelně zeslábl. Do něho se ozval jiný zvuk, šumot, škrábání, pocítil jsem podivné vibrace v chodidlech. Objevil se robokrab, za ním další a najednou se hemžili všude kolem nás.

Koridorem přilétal veliký dron, samozřejmě gravitační. Zřejmě bez posádky, ale podle velikosti jsem odhadoval, že veze materiál. Musel být dopředu připravený na násobnou gravitaci, jinak by spadl, jako se to stalo Kimiinu sportáku.

Dron se u nás zastavil, jako by si nás prohlížel. Bláhově mě napadlo, že je to komunikační dron a uvnitř má odposlech.

„My jsme v pořádku. Já jsem v cajku, paní má klepeta a kolega nic nepotřebuje. Tady ta paní potřebuje pomoc. Všichni ji potřebují.“

Byla zavalená plastem, vytáhli jsme ji, co ale dělat dál? Jak ji postavíme na nohy? Co všichni ti lidé kolem? Připomínali lachtany vyvržené mořem na písčnou pláž. Někteří se pokoušeli vzepít na rukou a pak vysíleně klesali zpět. Budou se tu plácet, dokud se neopraví gravitechnika? Že to ale trvá dlouho! Na opravu asi nasadili pěkné lemply.

Snažil jsem se někomu vysvětlit, co se tady děje, když se po mé levé ruce najednou objevily paže robota a zprava ke mně přistoupil chlápek v exoskeletu, v šedém kompletu z nehořlavé tkaniny, kde se vzal, tu se vzal.

„Kompletujte ústroj,“ štěkl na mě.

Hned napoprvé jsem mu nerozuměl, a teprve když zaštěkal potřetí, mi došlo, o co jde. Chtěl po mně, abych si navlékl exoskelet, který mi podával.

To už jsem se cítil dobře. Měl jsem v krvi preparát doktora Kurze. Málo platné, s tímhle člověkem byste se asi nechtěli kamarádit a náladu dokáže srazit rychleji než mrazák, ale odborník na záchranu, obnovu a snad i stvoření života je prvotřídní. Nad ním je už jenom sám Pánbůh. Dýchal jsem volně. Když jsme tahali s Kimi tu paní ven, dokonce jsem s jakousi radostí cítil, že se mi do paží vrátila síla. Připadal jsem si, jako když jsem kdysi dávno nastoupil jako havíř na Českopolskou s cílem vydělat prachy a vrátit se na Zemi. Jak je to dávno a jak je to všechno pryč! Ten mladický pocit se ale obnovil.

„Kompletujte ústroj,“ trval na svém ten chlápek.

„Nepotřebuju. Tihle kolem potřebují pomoc. Vidiš, že stojím na svých. Pochop, kamaráde, já jsem Zemák. Mám v sobě doping. Cítím se dobře. Chceš si se mnou zkusit páku?“ usmál jsem se na něho.

Vždycky se snažím vyjít s lidmi po dobrém.

Chlap měl jinou zásadu.

„Podle pravidel Pomocné ruky přistoupíme k provedení zajištění,“ řekl. To už mě zezadu objaly paže dalšího robota.

Ohlédl jsem se po Morfim a Dědkovi.

Kolem mě bylo docela rušno. Robokrabi pomáhali robotům navlékat do exoskeletů lidi vytažené z trosk. Mezi nimi jsem zahlédl cosi podobného veliké kukle. Napadlo mě, že by to měl být Morfi, zneškodněný vrstvou plastu. Ten nápad mi přišel tak nemožný, že jsem ho zavrhl.

Prvnímu robotovi jsem se vyškulbl, samozřejmě za cenu nemalé bolesti a trvalo mi pak dlouho, než modřiny zežloutly a nakonec zmizely. Robotů ale bylo příliš a nakonec na mě exoskelet natáhli.

Sevěřel mě, že jsem se nemohl hnout.

„Pomocná ruka je tady. Vyčkejte, až se na vás dostane řada, a vyčkejte na pokyny. Automaty označené žlutým terčem poskytnou pití, žlutý čtverec jídlo. Pomocná ruka je tu pro vás.“

Chlapík si mě zblízka prohlížel. Měl to tu zřejmě na povel. U pravé skráně mu vykukovala kamera. Snažil se vystupovat sebevědomě, ale z očí mu koukala nejistota. Dědek by mu z tváře vyčetl víc podrobností. Laicky jsem jen tak odhadoval, že doteď dohlížel na skladové hospodářství výroby teplotních vložek nebo tak něco. Doteď? Vždyť To začalo před půlhodinou. Kdo stačil za tak krátkou dobu sestavit záchranné týmy? Někdo musel dozorce skladového hospodářství najít, vyškolit, obléct do kombinézy, nasoukat na něho exoskelet a utřít mu nos, aby samostatně operoval v terénu. Nejen to. Kde vzali tolik exoskeletů? Nebylo těžké odhadnout, že to jsou

nové kusy, žádné starožitnosti zaprášené v buňkách nouzové pomoci ve správě magistrátu.

V tuto chvíli nemotorně vstávalo ze země už nejmní deset lidí navlečených do klepet.

Záchrana fungovala perfektně. Že prý císařova Pomocná ruka...

Museli vyrobit exoskelety. Kolik takových záchranářů teď pobíhá po koridorech? Museli je najít a vyškolit. Bylo to všechno dopředu nachystané a šuška připravovala lidi na to, co se opravdu chystalo a co mělo přijít. Možná to dokonce záměrně vyvolali.

Chlapík pomrkával. Dolehlo ke mně štěbetání. Vybavili ho komunikátorem, trapně hlasitým.

„Jakub Nedomý,“ pronesl tónem, který předem vylučoval odpor. „Záznam souhlasí?“

„Vyser si voko,“ řekl jsem mu.

Kývl na souhlas.

„Hlasová analýza sedí. Pane Nedomý, jste zařazen do záchranného týmu delta císařovy Pomocné ruky...“

Dál drmolil koordináty rajónu přiděleného týmu delta. Rozumět mu mohl jenom Dědek Čuchák. Ten ale podle mě byl uvnitř plastového kokonu stejně jako Morfi.

Ze všech stran doléhaly křik a sténání. Občas něco prasklo a byl slyšet rachot.

„Váš operační sektor je...,“ pokračoval ten člověk. Z jeho mluvy vyplynulo, že mě určili, to slovo použil šestkrát, k vyprošťování, resuscitaci a rehabilitaci osob v součinnosti s kybo skupinami a autonomními jednotkami. Tak označoval robokraby.

Exoskelet mě svíral tak pevně, že jsem se nemohl hnout.

Chlápek skončil se svou litání, sevřel rty a poslouchal švitoření komunikátoru.

Má to tu na povel. Bude mi poroučet, takovej šmejd, taková nula v exoskeletu.

Opravdu to nebylo poprvé, kdy se mě pokoušeli buzerovat. Jenže jsem rodilý Zemák a na mě si nepřijdou. Z exoskeletu se vyvlíknou a vytáhnou Dědka z plastu a najdeme Kurze... Nenechám se šikanoval od takového trapného panáčka.

Možná ale, že by mě mohl přivést k místu, kde najdu Su. Má tyrkysovou kokardu. Když ho pořádně zmáčknu, přinejmenším mě zavede ke svým šéfům.

Takhle jsem si to maloval, ale dopadlo to úplně jinak. Švitoření skončilo, chlapík zamrkal, udělal neurčitý pohyb rukou, jako by mě chtěl pozdravit nebo se mi omluvit, a vykročil kamsi mimo mě.

Chtěl jsem se za ním otočit, abych ho zadržel. Exoskelet zůstal tuhý, žádný pohyb mi nedovolil. Z maličkých reproduktorů se ozval mečivý hlas:

„Spolupracujte, Nedomý. Vzдор vám způsobí fyzickou újmu. Máte za úkol pomáhat lidem v souladu s příkazy centra Pomocné ruky.“

„Rád pomůžu,“ řekl jsem vztekle. Doufal jsem, že exoskelet má odposlech a že mě tedy někdo slyší. „Už jsem kurva začal! Nepotřebuju k tomu žádný exoskelet. Mám síly dost. Chci pomáhat sám, rozumíte?“

Cítil jsem, jak mnou exoskelet otáčí. Vzepřel jsem se. Tlak zesílil a mečivý hlas pokračoval v instrukcích:

„Odeberete se do vytčeného sektoru a tam zahájíte činnost. Došlo ke zhroucení čelní stěny. Určený čas dvě hodiny sedmnáct minut. Činnost zahajujete hned.“

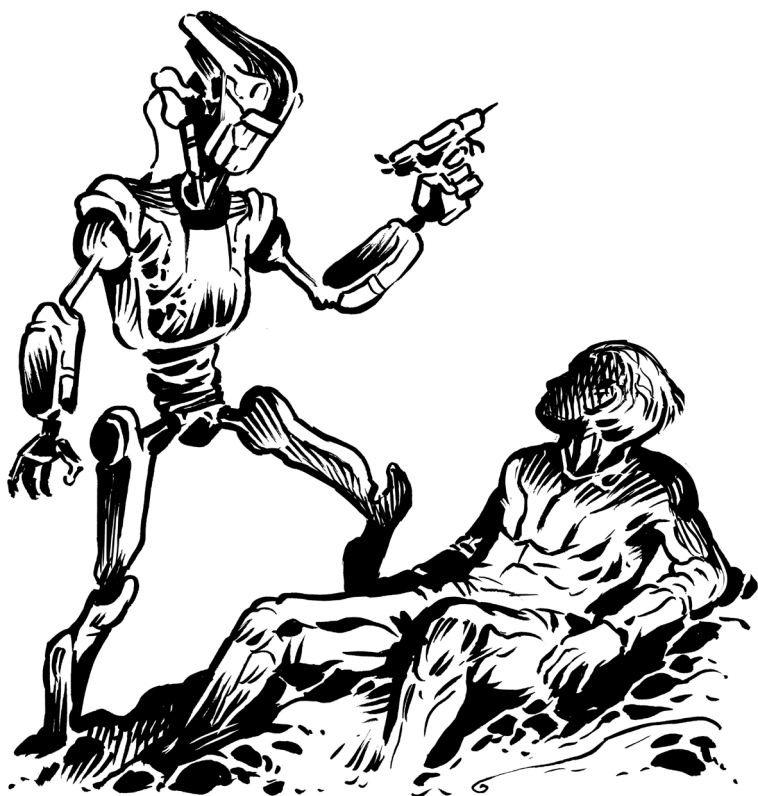
V reproduktorech to zachrastilo a ve stejnou chvíli exoskelet znovu ožil. Pohnul mi rukama i nohama. Volně jsem mohl pohybovat jenom hlavou.

„*Kaziku! Slyšíš mě, Kaziku?*“ zkoušel jsem zavolat Dědka přes kom-link. Všude kolem panoval zmatek. Pohybovali se tu servisní roboti a mezi nimi se už objevili první lidé v exoskeletech, právě vyproštění z trosek. Bylo na nich vidět, jak jsou vyděšení, rozhlíželi se a křičili.

Také oni měli volnou jenom hlavu, končetiny a trup jim svíral exoskelet a pohyboval jimi podle vlastního programu. Jinak byli v pořádku. Zahlédl jsem robota, který mezi nimi procházel a injektoval jim do krku stimulátor.

Pomocná ruka fungovala jedna radost.

Poprvé mi aspoň na chvíli blesklo hlavou, co se stalo. Žádná gravitechnika se neposrala. Je to předem připravená operace a já v ní vězím až po uši. Musím dělat to, co mě exoskelet přinutí.

5

KŘIVKA S HRBOLKY

Tak začala jedna z docela pitomých epizod mého života na Měsíci. Zavřený v exoskeletu jsem se stal nejdřív záchranářem, pak předákem týmu císařovy Pomocné ruky. Netušil jsem, co se stalo s Dědkem a kam zmizel Morfi. Marně jsem se snažil komlinkem dovolat. Komunikace byla mrtvá. Už jenom to mě rozhodilo. Na trvalé spojení jsem byl po léta zvyklý a bez Dědkova „hu“ jsem se cítil, jako by mi někdo amputoval půlku těla.

Pomruka mě zapřáhla do práce od první minuty. Arkádie byla v děsném stavu a všichni její obyvatelé pomoc potřebovali. Myslel jsem na to, že stejné to musí být i v jiných habitatech. Taky tam mají Pomruku? Ukázalo se, že se zhruba třetina obyvatel Arkádie na zvýšenou gravitaci připravila, protože věřila povídkám o hroící poruše gravitechniky. Zachovali se asi jako Dědek. Vyztužili buňky vzpěrami a někteří byli naladěni na info síť a dostali včas echo, že To nastane.

Jako Dědek.

Dvě třetiny lidí uvěřily autoritám a univerzitním profesorům a plastivizi. Tyhle lidi jsme teď tahali z trosk zhroutených buněk. Kdo kecům a fámám a povídkám o robitech uvěřil, byl na tom relativně líp. Až na to, že přitažlivosti stejně nikdo neutekl. Rozplácla ho na zemi a musel počkat, až někdo přijde, navlékne ho do exoskeletu a vrazí mu injekci svalového stimulátoru do krku. Rozdíl byl v tom, že jedni si buňky zastavěli vzpěrami a ti druzí v nich měli betlém.

Nejvíc si pamatuju na první misi, když mě exoskelet donutil vlézt do rozvaleného bloku. Rozsvítily se malé reflektory v ramenní části. Ocítl jsem se ve zhroucené obytné buňce. Na pokřivené podlaze ležela na břiše žena. Měla rozhozené ruce a sotva popadala dech. V záři reflektoru jsem viděl, že jí modrá obličej. S vypětím všech sil k ní lezl muž, nejspíš její manžel. Byl na kolenou, opíral se o pravou ruku a levou k sobě tiskl malé dítě. Muž byl rudý, funěl a potil se. Dítě, asi tak dvouleté, mu viselo bezvládně v ohbí paže. Muselo vážit jako pytel cementu. Muže opustila síla, pravačka mu podklesla. Padl na obličej a přimáčkl děcko k podlaze. Vyrázil ze sebe záupnění a pak už jen nahlas naříkal. Byly to nesouvislé kvílivé zvuky.

Byl bych něco udělal, ale exoskelet se zastavil a nedovoloval mi ani ten nejmenší pohyb, třebaže jsem vztekle škubal rukama i nohama. „Rozhoduj,“ znovu se ozval mečivý hlas.

V první chvíli jsem nepochopil, co to má být. Jak, rozhoduj? V exoskeletu jsem byl doslova uvězněný a nemohl jsem pohnout ani nohou, ani rukou. Nemohl jsem se ani rozhodnout, že se podrbu na hlavě.

„Co to žvaníš,“ houkl jsem našťavaně. „Chci pomáhat. Odemkni mi klepeta a jdu do toho.“

„Podle Kodexu je rozhodovací povinnost na člověku,“ mlel hlas dál svoji písničku. „Rozhodni strategii zásahu.“

Takhle to měli vymyšlené!

„Chlap s dítětem,“ vyrazil jsem ze sebe.

„Akce,“ souhlasil reproduktor a od toho okamžiku exoskelet opět ožil. Dovolil mi pokleknout k muži s rudým obličejem. Nadzvedl jsem ho pravou rukou. Šlo to velmi dobře, exoskelet měl opravdu prvotřídní mechaniku. Držel jsem ho vzpřímeného na kolenou a levačkou jsem podebral dítě.

„Dítě. Je tu dítě, asi dvouleté.“

„Rozumím,“ souhlasil hlas v reproduktoru.

Takže je dobrý i k něčemu jinému než k buzerování, pomyslel jsem si, a to byla první pozitivní myšlenka, která mi od začátku té patálie bleskla hlavou.

Pak jsem přemýšlel, jak asi dlouho tady budu takhle klečet s chlapem v jedné ruce a prckem v druhé, když mi kolem nohou přeběhli dva robokrabi a velký servisní robot se ke mně sklonil a pomohl mi toho člověka postavit, zatímco druhý mu navlékal zezadu exoskelet, snadno a elegantně, jako by mu pomáhal do pláštěnky, než se vydá do deště. Skoro současně se mechanické ruce postaraly o bezvědomou holčičku. Další plusový bod jsem zaznamenal, když jsem pochopil, do čeho ji soukají.

Byl to samozřejmě exoskelet, ale kombinovaný s měkkou dětskou kombinézou. Také děcko dostalo dávku stimulatoru. To už mi exoskelet dovolil věnovat se mamince. Mohl jsem použít podobné pohyby jako prve. Podebral jsem ji pod pažemi, nadzvedl, aby klečela, a to už tu byli moji servisáci, jeden ji zvedal a držel, druhý oblékal a injektoval stimulator.

Šlo nám to jako na drátkách.

Panovalo tam přítomí a byl jsem ve stresu už proto, že ze všech stran doléhal nárek uvězněných. Přesto jsem měl dobrý pocit, že jsme to udělali správně a že napodruhé už to šlo líp, než když jsem se pokusil nadzvednout toho prvního člověka.

Je to systém a dovede se učit, uvědomil jsem si. Ten někdo, kdo všechno připravil, přemýšlel dopředu a představoval si i detaily.

Do prdele, okřikl jsem sám sebe. Ten někdo znásobil gravitaci, napůl zboursal Arkádii, nasadil mi klepeta, a já mu tady děkuju, jak to hezky vymyslel?

„Přesouváme se na další pracoviště,“ zaječely reproduktorky.

Byl jsem právě ve fázi „vztekmám se“ a lomcoval klepety. Nebylo mi to nic platné. Exoskelet ožil vlastní vůlí a přesunul mě do vedlejší buňky, kde jsme měli zachraňovat skupinu virtuálních včelařů

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sedmá vlna***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.